

Освідчення

Ігор Жук

О як же Вам зізнатись в некоханні,
Як загасити блиск таких очей?
Належить моє серце іншій панні —
Та щось таки пече його, пече...

І, може, Ви на неї навіть схожа —
Та бути нею щось Вам не дає,
І от уже прозора огорожа
Вас ділить на "моє" і "не моє".

О, як благають очі промовисті,
Безмовно кличуть лагідні вуста, —
А серце б'ється в стіни прямовисні,
І німота у ньому, німота,

І хочеться коханням називати
Хоч що-небудь, хоч подих на щоці...
І вже йому гніздечко звити з вати,
І не пустити більш на манівці.

Так хочеться спинитись хоч на чомусь —
Та скільки ж так летіти крізь життя!..
І все-таки летиш — бо гарячковість,
Сам бачиш, не доводить до пуття...

А Ваші очі ніжно-полум'яні! —
Де взяти сил, щоб той вогонь погас!..
Моє життя належить іншій панні...
Я вигадав її заради Вас.